

CONVERSA SETMANAL

DEU lo quart.

— Entra Nasi, entra, ja t'esperaba.

— Doncs, que hi ha quelcom de nou, senyor Gregori?

— Per saber notícies, home! ¿Com van les eleccions?

— Molt be, molt bé.

— I qui lluita enfront d'en Lligé?

— No se sap encare.

— S'ho deuen guardar per a dirho a última hora.

— Diuen que no'n troben.

— Aixó, no ho crec Nasi, ja veuràs com a última hora, ens portarán una persona de relleu, tal volta el Marqués.

— Diuen que'l Marqués va per Sant Feliu.

— Ja'n trobaran un altra.

— ¿De Marqués?

— O de Comte, es igual.

— Ja te raó Sr. Gregori, perquè també parlaven del Comte de Caralt.

— I si, home, un o altre en trobaran.

— També es deia, que ho havien dit a en Flaquer.

— Veus aquest aniria be, es ric, jove i guapo, farien bona parella amb en Quico.

— Pro, diu que no'n vol, te por. També s'avia parlat d'en Pau Cirera.

— ¿Qui'n, el de l'Esquella de la Torratxa?

— No, home, el fabricant de Sant Feliu de Codines.

— També aniria be, aquest.

— Pro, diu que tampoc en vol.

— També's parlava a última hora del senyor Collaso.

— Be, Nasi no't preocupis, un o altre ens

en portaran, o el Marqués, o el Comte, o en Pau, o en Tubal o D. José o un altre, ells ens en portaran. Vols que la flamant «Unión Monárquica Nacional» no's preocupi de Granollers, sobre tot haventhi en Torras?

— Doncs, perquè no's presenta ell mateix?

— Perque en Francisco es d'aquells que practica aquell adagi que diu: «en un mal pas, envihi un frare».

— Doncs així vosté creu qu'ells mateixos ja's donen compte de la situació i s'ho veuen penjat.

— Em sembla que sí.

— ¡Ahl are que me'n recordo, he rebut aquesta carta o mes ben dit aquest sobre ple de papers.

— Si, ja la conec, també n'he rebut jo, es el manifest de la **Unión Monárquica Nacional** de que't parlaba.

— I que volen aquestos senyors?

— Si vols esser dels seus.

— I qui son ells?

— Els de sempre, uns quants senyors *gente bien* de diferents procedencies que cada vegada que hi ha eleccions buscan una nova fórmula d'unir-se per anar contra la «Lliga», que es la seva obsessió. Son els de sempre Nasi, son els que es disfressen amb la *bien entendida* i que are han inventat aquella «Unión Monárquica Nacional» per a ampararshi, pero com tothom els coneix, no enganyan a ningú, son els eterns destorbadors, els fracassats de sempre que voldrien governar fa temps i no poden lograrho.

— Al fi i al cap, el volguer manar es una aspiració que tenen dret a tenir la.

— Pero que no poden lograrla i van de ridícul, en ridícul.

— ¿I en Torras, diu que també n'es?

— Si home, es dels firmants del manifest.

— Però, no era del partit lliberal demòcrata autonomista?